

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **ŘEZNICTVÍ SLOUPNICE s.r.o.**, se sídlem Dolní Sloupnice 134, Sloupnice, zast. JUDr. Janem Paroulkem, advokátem se sídlem Čelakovského 1859/6, Blansko, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Pardubický kraj**, se sídlem Boženy Němcové 2625, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č. j. 1163717/17/2805-50522-602849, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 20. 6. 2018, č. j. 52 Af 46/2017 - 97,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatelky o prominutí penále, podaná dle § 259a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

[2] Penále, které stěžovatelka žádala prominout, souvisí s doměřením daně z přidané hodnoty ve věci neprokázání osvobození od daně z přidané hodnoty při odeslání zboží do jiného členského státu Evropské unie.

[3] Stěžovatelka uplatnila ve zdaňovacích obdobích červen 2012 až prosinec 2012, leden 2013 až prosinec 2013 a leden 2014 nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty u dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie v celkové výši 174 954 983 Kč.

Předmětem deklarovaných dodávek bylo dodání masa slovenským společností Apon plus, s. r. o., Klincová 37/B, Bratislava, DIČ SK2022218913; AB MAT, s. r. o., Bratislavská 30, Bratislava, DIČ SK2020356184; SUN INVESTMENT, s. r. o., Tovarnícka 2104, Topol'čany, DIČ SK2022977704; MÄSOCOM, s. r. o. (dříve JAZZ KLUB, s. r. o.), Námestie SNP 16, Banská Bystrica, DIČ SK2023078387 a List-Liptovská stavebná, s. r. o., Ul. 1. mája 83, Liptovský Mikuláš, DIČ SK2020126680 (společnost byla zrušena bez likvidace sloučením se společností PHS Group, s. r. o., Karpatské námestie 10, Bratislava-Rača, IČO 44073721). V důsledku těchto dodávek vykazovala za příslušná zdaňovací období nadměrné odpočty nikoli vlastní daňovou povinností.

[4] V průběhu daňové kontroly stěžovatelka neprokázala, že zboží bylo do jiného členského státu Evropské unie skutečně odesláno, resp. bylo prokázáno, že zboží bylo obchodováno v tuzemsku, aniž by z těchto dodávek byla stěžovatelkou uplatněna DPH na výstupu. Nárok na osvobození od daně ve smyslu § 64 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro projednávanou věc, jí proto nevznikl. Naopak stěžovatelce namísto vykazovaných a vyměřených nadměrných odpočtů vznikla daňová povinnost v celkové výši 15 596 603 Kč a související penále ve výši 3 072 427 Kč.

[5] Věc je před Nejvyšším správním soudem projednávána poté, co NSS rozsudkem ze dne 9. 3. 2017, č. j. 9 Afs 238/2016 - 32, zrušil v pořadí první rozsudek krajského soudu ze dne 25. 7. 2016, č. j. 52 Af 52/2015 - 43, jakož i rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2015, č. j. 1348490/15/2805-50522-602849, pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Krajský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku nejprve konstatoval, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), které je třeba výslovně formulovat v žalobě [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud je následně vymezením žalobních bodů vázán a rozhodnutí nemůže (až na výjimky) přezkoumat z důvodů, které nebyly uplatněny.

[7] V nyní projednávané věci žalovaný v souladu se závěry zrušujícího rozsudku NSS č. j. 9 Afs 238/2016 - 32 nejprve objasnil obsah neurčitěho právního pojmu „závažné porušení daňových nebo účetních předpisů“ užitého v § 259c odst. 2 daňového řádu a následně s odkazem na čl. II. 2. A. body 1. až 9. pokynu GFŘ-D-21 vymezil typová jednání, která jsou správcem daně dlouhodobě hodnocena jako závažné porušení daňových a účetních předpisů (viz strany 6 až 9 rozhodnutí žalovaného). Vysvětlil též, proč považuje úmyslné a rozsáhlé porušování povinnosti podat pravdivé daňové tvrzení za závažné porušení řádného výkonu správy daní (čl. II. 2. A. bod 9. pokynu GFŘ-D-21). Stěžovatelka se konkrétně dopustila mimořádně závažného porušení řádného výkonu správy daní (čl. II. 2. A. bod 9. pokynu GFŘ-D-21), když úmyslně a ve velkém rozsahu porušila základní povinnost daňových subjektů, a to povinnost uvádět v daňovém tvrzení pravdivé a úplné údaje, které jsou podloženy věrohodným, průkazným, správným a úplným účetnictvím (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012 - 20, body 10 až 12), v důsledku čehož jí byly na účet vyplaceny nadměrné odpočty v celkové výši 14 827 368 Kč.

pokračování

[8] Shora popsané racionální a srozumitelné (a plně přezkoumatelné) úvaze žalovaného nelze nic vytknout. Obecné námitce, dle které zůstávají pro stěžovatelku aplikované neurčité právní pojmy „vágní“, proto přisvědčit nelze.

[9] Žalovaný nepochybil, pokud při rozhodování užil pokyn GFŘ-D-21, ostatně stěžovatelka se v žádosti o prominutí penále právě tohoto pokynu sama dovolávala. Žalovaný neaplikoval tento pokyn nad rámec zákona, ale užil jej k tomu, aby doložil, jaká jednání (typově) správce daně setrvale (ustálená správní praxe) hodnotí při rozhodování o žádostech daňových subjektů o prominutí příslušenství daně jako jednání, jimiž je naplňován neurčitý právní pojem závažné porušení daňových a účetních předpisů. Takový postup zákonu *prima vista* neodporuje, naopak přispívá k jednotě rozhodování a k právní jistotě daňových subjektů, které žádají o prominutí příslušenství daně.

[10] Stále opakovanou tezi, že se stěžovatelka stala „obětí“ trestného jednání „třetí osoby“, krajský soud odmítl. Byla to stěžovatelka, kdo vykazoval dodání zboží v hodnotě téměř 175 000 000 Kč do jiného členského státu Evropské unie, ačkoliv zboží bylo prokazatelně dodáno v tuzemsku, a to s cílem dosáhnout výhody osvobození od daně a vyhnout se uplatnění daně na výstupu v tuzemsku. Nadměrné odpočty v celkové výši 14 827 368 Kč byly poukázány na její účet. Jednání jejich zaměstnanců je jí plně přiřitatelné. Za jednotlivá zdaňovací období červen 2012 až říjen 2013 byla daňová přiznání podávána písemně a jediný jednatel stěžovatelky je podepisoval. I kdyby nevěděl, co podepisuje, nemohl přehlédnout, že by stěžovatelka neobchodovala s partnery z jiných členských států Evropské unie a na dani z přidané hodnoty tak vykazovala stále daňovou povinnost, od určitého okamžiku přestala daň z přidané hodnoty na výstupu vykazovat a platit a naopak ji začala prostřednictvím nadměrných odpočtů dostávat od státu zpět.

[11] Navíc je zřejmé, že v důsledku shora popsaného podvodného jednání došlo k významnému nárůstu tržeb stěžovatelky a jejího zisku, jak plyne z výkazů zisku a ztrát založených ve sbírce listin obchodního rejstříku (např. v roce 2011 vykazovala tržby ve výši 889 000 Kč, výsledek hospodaření před zdaněním byl – 537 000 Kč, v roce 2012 vykazovala tržby ve výši 2 698 000 Kč a výsledek hospodaření před zdaněním byl 613 000 Kč, v roce 2013 vykazovala tržby ve výši 3 923 000 Kč a výsledek hospodaření před zdaněním byl 2 858 000 Kč), a k významnému nárůstu čistého peněžního toku z provozní činnosti (např. v roce 2011 ve výši 2 681 558 Kč, v roce 2012 ve výši 4 825 151 Kč a v roce 2013 ve výši 8 046 370 Kč). Není tedy sebemenších pochyb o tom, že stěžovatelka z protiprávního jednání popsaného správcem daně prospěch měla, přičemž pokud by nedošlo k zásahu správce daně, dále by v něm pokračovala.

[12] Dle ustálené soudní praxe (z poslední doby srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 11. 2017, sp. zn. 4 Tdo 1326/2017), statutární orgán právnické osoby odpovídá za vedení účetnictví, za podávání daňových přiznání a další související činnost (např. za sestavení účetní závěrky, která podává věrný a poctivý obraz v souladu s českými účetními předpisy, a za takový vnitřní kontrolní systém, který je nezbytný pro sestavení účetní závěrky tak, aby neobsahovala významné nesprávnosti způsobené podvodem nebo chybou). Současně je jednatel odpovědný za své zaměstnance a i za osoby, které se podílejí na zpracování účetnictví. Sjedná-li statutární orgán za právnickou osobu smlouvu, je jeho

povinností kontrolovat, zda je plněno a v jaké míře a zda se plnění z takové smlouvy promítlo do účetnictví.

[13] Nelze též přehlížet, že stěžovatelka začala s žalovaným „spolupracovat“ až poté, kdy bylo zřejmé, že vzdor zcela konkrétním výzvám správce daně ze dne 1. 7. 2014 a 6. 8. 2014 neprokáže faktické uskutečnění dodávek masa tvrzeným slovenským odběratelům. Např. ještě při jednání dne 7. 2. 2014 (viz protokol o ústním jednání č. j. 152508/14/2808-05402-608278) zástupce stěžovatelky v reakci na sdělení správce daně, že mu dosud nebyly předloženy důkazy o tom, že zboží bylo skutečně přepraveno na Slovensko, uvedl: *„Lžete, jestli se nemýlím, byly předloženy faktury potvrzené odběratelem a bylo předloženo prohlášení příjemce zboží z jiného členského státu.“* Ještě např. v protokolu ze dne 10. 12. 2013, č. j. 1445685/13/2808-05402-6088278 (který podepsal i jednatel stěžovatelky), bylo tvrzeno, že nakládka zboží pro slovenské odběratele probíhala tak, že *„ve většině případů tam byly ty zmiňované osoby, jednatele teda,“* a že *„auto přijelo k rampě, nacouvalo, nastrkali si to do auta, podepsali převzetí a odjeli“*. V jiném případě, při jednání dne 17. 3. 2014, např. správce daně v sídle stěžovatelky po zahájení kontroly daně z přidané hodnoty za období leden 2014 požadoval předložení evidence vedené pro účely daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2014. Tu však zástupci odmítli správci daně předat s tím, že bude předložena až při *„zahájení fyzické kontroly v termínu, který bude dohodnut“*. Lze tedy uzavřít, že stěžovatelka začala s žalovaným spolupracovat, až když seznala, že situace je důkazně neudržitelná (srov. stranu 46 zprávy o daňové kontrole). Ke „spolupráci“, k níž byla v podstatě přinucena okolnostmi, by tak žalovaný jen obtížně mohl přihlídnout jako k okolnosti, která by opodstatňovala prominutí daně ve větším rozsahu, i kdyby žalobce splnil podmínku stanovenou v § 259c odst. 2 daňového řádu.

[14] Existenci namítané opačné správní praxe stěžovatelka žádným způsobem neprokázala.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[15] Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[16] Namítá, že se žalovaný ani krajský soud neřídili závazným právním názorem NSS, protože se nevypořádali s pojmem „jinak porušuje či ohrožuje řádný výkon správy daní“. Odkazuje na rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2017, č. j. 2 Afs 62/2017 - 37, dle kterého se takové jednání posuzuje v době tří let před vydáním rozhodnutí o prominutí penále. V rozhodném období se stěžovatelka žádného takového jednání nedopustila.

[17] Vytýkané jednání nelze přičítat stěžovateli, neboť ona sama se stala obětí trestné činnosti, pro kterou bylo zahájeno trestní stíhání s odpovědnými osobami, které u ní byly v období let 2012 až 2014 v zaměstnaneckém poměru. V době podání žádosti o prominutí příslušenství nemohla objasnit veškeré detaily trestné činnosti třetích osob (zejména ekonomky Kupkové). Připomíná, že právě ekonomka byla v době kontroly u stěžovatelky stále činná. Soudem zmiňované jednání (ze dne 7. 2. 2014 nebo 17. 3. 2014) byla vedena právě ekonomkou a jí doporučeným daňovým poradcem, jejichž cílem bylo zastřít

pokračování

trestnou činnost. Byla to stěžovatelka, která poté, co se dozvěděla o podezření na daňové úniky, poskytla správci daně i policii veškerou potřebnou součinnost. Obratem uhradila doměřenou daň, ačkoliv její výše pro ni představovala velkou finanční ztrátu.

[18] Závěr krajského soudu, dle kterého si měl být jednatel stěžovatelky vědom nesprávnosti daňových tvrzení, není správný. *Cash flow* firmy totiž odpovídalo všem dokladům i materiálovým tokům. Přiznání sestavovala nepravomocně odsouzená ekonomka, která měla na rozdíl od jednatele patřičnou odbornost. Závěry šetření potvrzují, že trestná činnost byla velmi sofistikovaná a bylo těžké ji odhalit. Soudem zmiňované „zázračné oživení tržeb“ se projevilo v nárůstu pohledávek po lhůtě splatnosti. V důsledku trestné činnosti většina z těchto pohledávek (56 517 000 Kč) nebyla uhrazena. Odmítá tvrzení, že nadměrné odpočty ve výši cca 15 mil. Kč byly připsány na její účet a že získala jakýkoliv prospěch. Veškerá daňová povinnost i úrok z prodlení byly státu uhrazeny a státu proto nevznikla žádná škoda.

[19] Krajský soud pouze bez dalšího přebírá závěry žalovaného. Navrhuje rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k novému projednání.

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se při posuzování žádosti řídil závazným právním názorem NSS. Nejprve dostatečně objasnil neurčitý právní pojem „jinak porušuje či ohrožuje řádný výkon správy“ a vymezil jeho rozsah. Poté odůvodnil, proč pod tento neurčitý pojem spadá skutková situace v projednávané věci.

[21] Kasační argumentace ve věci oběti sofistikované trestné činnosti nepřináší vůbec nic nového, a proto žalovaný odkazuje na své rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu. Skutečnost že původně vykazované nadměrné odpočty byly poukazovány na účet stěžovatelky (nikoli soukromý účet ekonomky) je prokázána.

[22] Argumentace soudu i stěžovatelky týkající se razantního nárůstu pohledávek se míjí s podstatou věci. Podstatou doměření daně bylo nezdanění tuzemských dodávek masa, které byly úmyslně vykazovány jako od DPH osvobozené odeslání zboží do jiného členského státu Evropské unie. Nárůst obrátu byl způsoben nárůstem realizovaných dodávek, ke kterým skutečně docházelo, bez ohledu na nesprávné vykazování. Stěžovatelka tedy skutečně zřejmě procházela obdobím růstu, samotný růst však není pro posouzení jejího protiprávního jednání rozhodující. Stěžovatelce tedy muselo být nápadné nikoli samotné navýšení obrátů, ale změna v platebních povinnostech vůči státu.

[23] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout

z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[25] Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozhodnutí soudu. Z kasační stížnosti musí být zřejmé, v kterých částech a z jakých důvodů má NSS rozsudek krajského soudu přezkoumat, přičemž není povinen a ani oprávněn sám možné nezákonnosti napadeného rozhodnutí dovozovat. Je odpovědností stěžovatelky, aby v kasační stížnosti specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[26] Z obsahu žaloby je zřejmé, že stěžovatelka na prvních 5 stranách žaloby rekapitulovala průběh dosavadního řízení. Následně na poslední straně žaloby v části IV. namítala, že i poté, co žalovaný poměrně obsáhle vysvětlil, že dle jeho názoru stěžovatelka naplnila pojem „závažné porušení řádného výkonu správy daní“, zůstal pro ni tento pojem vágní. Měla za to, že žalovaný (a tím i krajský soud) povýšil pokyn GFŘ-D-21 na úroveň zákona, uvedl-li, že se jednalo o úmyslné jednání, které je svoji intenzitou stejně nebo podobně závažné jako situace popsané v bodech 1. až 8. čl. II. 2. A uvedeného pokynu.

[27] Stěžovatelka opakovaně namítala, že k tvrzenému úmyslnému jednání došlo jednáním třetích osob a ona sama je pouhou obětí tohoto jednání. Od zjištění této skutečnosti poskytla žalovanému veškerou možnou součinnost, daňovou povinnost včetně příslušenství obratem uhradila a výrazně pomohla k objasnění a zjištění skutečného stavu věci. Jejím žádostem mělo být vyhověno. Za zarážející považovala i vybočení žalovaného ze své dosavadní praxe. V obdobných případech se příslušenství daně běžně promíjelo. Po jednateli stěžovatelky není možné spravedlivě požadovat, aby trestnou činnost pravděpodobně organizované skupiny lidí sám odhalil.

[28] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že v její převážné části stěžovatelka doslovně opakuje žalobní body (např. že jí vytýkané jednání nelze přičítat, neboť ona sama se stala obětí trestné činnosti, že poskytla správci daně i policii veškerou potřebnou součinnost, obratem uhradila doměřenou daň i příslušenství, že pro ni zůstal neurčitý právní pojem „závažné porušení řádného výkonu správy daní“ vágní a že žalovaný staví pokyn GFŘ nad rámec zákona), kterými se NSS nemůže ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. věcně zabývat. Předmětem kasačního přezkumu je rozsudek krajského soudu, a proto je stěžovatelka povinna v kasační stížnosti uvést z jakých právních či skutkových důvodů s jeho závěry nesouhlasí, nikoli opakovat žalobní body. Obdobně jsou dle uvedeného ustanovení nepřípustné i námitky, které byly poprvé nově uplatněny v kasační stížnosti, ačkoliv mohly být uplatněny již v řízení před krajským soudem (např. námitka, dle které se v posledních třech letech nedopustila žádného protiprávního jednání).

[29] Kasační námitka, že se žalovaný ani krajský soud neřídili závazným právním názorem uvedeným v rozsudku č. j. 9 Afs 238/2016 - 32, kterým byly zrušeny jak rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného není důvodná.

[30] Zrušujícím důvodem byl závěr NSS, že krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění, nebylo k přezkoumání vůbec způsobilé. V dalším řízení byl proto správce daně povinen přezkoumatelným způsobem zhodnotit,

pokračování

zda konkrétní okolnosti případu lze podřadit pod neurčitý právní pojem „závažné porušení řádného výkonu správy daní“. Správce daně neobjasnil, co se rozumí pojmem „jinak porušuje či ohrožuje řádný výkon správy daní“ a z jakých důvodů lze jím zjištěné skutečnosti do tohoto rámce zasadit. Soud zdůraznil, že nešlo o fiktivní dodávky, zboží existovalo a bylo fakticky někomu dodáno v tuzemsku. Z obsahu rozhodnutí nebylo zřejmé, jakou výhodu vlastně stěžovatelka v konečném důsledku získala. Ta totiž tvrdila, že jí naopak vznikla škoda, neboť za zboží dodané fakticky v tuzemsku žádnou úhradu neobdržela a nebylo zřejmé, zda stěžovatelka původně v příslušných tvrzeních vykazovala nadměrné odpočty či vlastní daňovou povinnost. Tvrzení žalovaného, že prospěch z protiprávní činnosti zaměstnanců stěžovatelky plynul samotné stěžovatelce, bylo krajským soudem bez dalšího převzato z vyjádření žalovaného a nebylo ničím podloženo.

[31] Z obsahu rozhodnutí žalovaného i rozsudku krajského soudu je zcela zřejmé, že požadavkům uvedeným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu žalovaný i krajský soud dostáli.

[32] V souladu s jeho závěry žalovaný nejprve objasnil obsah neurčitého právního pojmu „závažné porušení daňových nebo účetních předpisů“ užitého v § 259c odst. 2 daňového řádu. Následně s odkazem na čl. II. 2. A. body 1. až 9. pokynu GFŘ-D-21 vymezil typová jednání, která jsou dlouhodobě hodnocena jako závažné porušení daňových a účetních předpisů (viz strany 6 až 9 rozhodnutí žalovaného). Vysvětlil též, proč považuje úmyslné a rozsáhlé porušování povinnosti podat pravdivé daňové tvrzení za závažné porušení řádného výkonu správy daní (čl. II. 2. A. bod 9. pokynu GFŘ-D-21). Tuto úvahu krajský soud shledal po právu přezkoumatelnou. Ostatně stěžovatelka v žalobě žádnou z dílčích tezí formulovaných žalovaným nezpochybnila.

[33] NSS nepřisvědčil námitce, dle které neměla stěžovatelka z porušení daňových předpisů žádný prospěch. Tato námitka nemá oporu ve spisovém materiálu, ostatně stěžovatelka kromě obecného tvrzení ani nic konkrétního v kasační stížnosti neuvádí. Deklarací dodávek zboží do jiného státu Evropské unie, ačkoliv toto zboží bylo prodáváno v tuzemsku, byl státní rozpočet zkrácen o 15 596 603 Kč (viz dodatečné platební výměry identifikované na str. 1 a 2 rozhodnutí žalovaného). V důsledku deklarovaného osvobození od daně na výstupu stěžovatelka vykazovala v rozhodném období nadměrné odpočty (např. za období červen 2012 až prosinec 2012 a také za období leden 2013 až prosinec 2013), zpočátku v řádu statisíců Kč, ve druhé polovině roku 2013 však již v řádu milionů Kč (např. srpen 2012 nadměrný odpočet 375 870 Kč, prosinec 2012 nadměrný odpočet 640 522 Kč, květen 2013 nadměrný odpočet 1 173 293 Kč nebo září 2013 nadměrný odpočet 2 777 991 Kč), které byly žalovaným prokazatelně poukazovány na její účet.

[34] NSS již ve zrušujícím rozsudku uvedl, že ani případné protiprávní, resp. podvodné jednání zaměstnanců, nezabývá daňový subjekt odpovědnosti za nesprávně deklarované osvobození od daně na výstupu. Ze spisového materiálu je navíc zcela zřejmé, že za jednotlivá zdaňovací období červen 2012 až říjen 2013 byla daňová přiznání podávána písemně a jediný jednatel stěžovatelky je sám podepisoval. Za jednotlivá zdaňovací období listopad 2013 až leden 2014 byla daňová přiznání podávána z datové schránky

stěžovatelky. Obdobně je zřejmé, že protokol ze dne 10. 12. 2013 podepsal také jednatel stěžovatelky. Stěžovatelka dlouhodobě dodávala zboží do tuzemska, nikdy neobchodovala s partnery v jiných členských státech Evropské unie a na dani z přidané hodnoty tak vykazovala stále daňovou povinnost. I kdyby jednatel stěžovatelky vůbec nevěděl, co vlastně podepisuje (což jej odpovědnosti za řádné daňové tvrzení nezabavuje), muselo mu být přinejmenším podezřelé, že společnost od určitého okamžiku DPH do státního rozpočtu neodvádí, ale naopak dostává v podobě vyměřovaných nadměrných odpočtů od státu zpět. Je pravdou, že úvaha krajského soudu o nárůstu tržeb a obratu společnosti není v této souvislosti namístě. Jak správně připomněl žalovaný, nárůst obratu byl způsoben nárůstem realizovaných dodávek, ke kterým skutečně docházelo (prodej masa v tuzemsku), bez ohledu na nesprávné vykazování DPH. Tato dílčí nesprávná úvaha krajského soud však nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[35] Pro úplnost soud uvádí, že je mu známo, že usnesením ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Afs 236/2019 - 75, se první senát NSS obrátil na rozšířený senát, neboť k otázce promíjení příslušenství daně zaujal jiný právní názor než druhý senát NSS v rozsudku ze dne 2. 8. 2017, č. j. 2 Afs 62/2017 - 37. S ohledem na obsah kasačních námitek, které se zjevně míjí s otázkami, které bude rozšířený senát posuzovat (zda vůbec může správce daně v případě, kdy jsou naplněny zákonem předpokládané podmínky pro prominutí penále dle § 259c odst. 2 a 3, § 259a odst. 1 a 3 daňového řádu příslušenství daně s poukazem na povahu, intenzitu či jiné okolnosti porušení daňových nebo účetních předpisů, které je skutkovým a právním základem penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá, neprominout), neshledal nyní rozhodující senát žádné důvody využít svého oprávnění řízení přerušit [§ 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.] a vyčkat na rozhodnutí rozšířeného senátu.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2018

pokračování

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu